

Idégrundlag

Blå Kors Pensionat tilbyder målgruppen ophold i et beskyttet og rusfrit miljø. Vi betragter hjemløshed som et problem sammensat af forskellige problemområder med hver sin betydning, fx:

- ensomhed og manglende netværk
- overforbrug/misbrug af alkohol og euforiserende midler
- dårlig fysik, dårligt helbred, sygdom, ustabil dagsrytme
- uheldige kostvaner
- uoverskuelig økonomi
- boligproblemer
- unuanceret selvopfattelse
- psykisk ustabilitet

(Listen er ikke udtømmende)

Pædagogik

Pensionatet er for mennesker der ønsker at ændre på faktorer bag deres hjemløshed. Beboerne er ansvarlige for deres eget liv. I begyndelsen af opholdet fungerer medarbejderne som 'containere' for de følelser og oplevelser beboeren trænger til at få læsset af for at få lidt mere overblik.

Medarbejdernes vigtigste opgave er at få den enkelte beboer til at tage mere og mere ansvar for sit eget liv – at støtte den enkelte i at hente følelser og oplevelser tilbage fra 'containeren' når de er klar til at bearbejde dem på en måde der gør dem mere håndterlige. Containerfunktionen betyder i praksis at kunne rumme og lytte til de problemer beboerne har og handle derefter – at mestre at lade være med at give igen af samme skuffe, men i stedet give beboeren plads til at udvikle sig i sit eget tempo. Det gælder i særdeleshed kontaktpersonen der er beboerens 'nærmeste' under opholdet på Pensionatet, i udslusningsfasen og i et eventuelt efterværn.

Vi kalder processen for 'bevidst medleven i et andet menneskes liv' hvor der vises stor respekt for den enkeltes individuelle behov inden for de givne rammer. Vi ønsker at støtte op om den enkeltes kompetenceudvikling så personen bliver i stand til at leve et selvstændigt liv, i en egnet bolig – ud fra den enkeltes ønsker og (nuværende) funktionsniveau. Det betyder at vi under og efter opholdet vil stræbe efter at bibringe beboerne færdigheder til at bo i en egnet bolig.

Vi betragter misbrug af alkohol og euforiserende midler som et produkt af samspillet mellem psykiske processer og sociale forhold omkring den enkelte. Ved at arbejde med sin habitus, skal beboeren lære at leve et liv uden et overlevelseshmønster der indbefatter misbrug. Opholdet på Pensionatet skal give værktøjer til at handle anderledes i pressede situationer så de gamle

mønstre kan brydes. I praksis medfører denne holdning at beboere med alkoholmisbrug får ordineret antabus, og at kontaktpersonerne taler meget med 'deres' beboere om misbrugsmønstre generelt.

Pensionatet er en omsorgsinstitution, i 'systemets' sprog, men i vores egen fortolkning er vores ydelse *social behandling* der består af to hoveddele:

Behandlingen – hvor medarbejderne engagerer sig, står hos, yder omsorg, giver modstand, tør give kritik, fastholder deres synspunkter og desuden gør sig umage med at formidle til beboeren hvordan vi ser og opfatter det der sker i og omkring den pågældende.

Brobygning og resursefremskaffelse – hvor medarbejderne sørger for at kende til relevant lovgivning og til mulighederne for at skaffe blandt andet bolig, arbejde og penge. Og hvor personalet støtter beboeren til at skaffe sig menneskelige resurser ved at genetablere kontakt til familie og venner eller ved at skabe nye relationer, jf. *relationbehandling* side 21.

Vi ser Pensionatet som et fristed imellem 'systemet' og den enkelte.

Menneskesyn

Vores menneskesyn tager udgangspunkt i det kristne, diakonale grundsyn ('diakoni' er kristen næstekærlighed i praksis, dvs. ved handling). Her betragtes mennesket som en unik skabning med en fri vilje og dermed også et ansvar for egne handlinger. Alle mennesker er lige meget værd og skal behandles med respekt, uanset handlinger, religion, etnisk oprindelse, handicap, politisk standpunkt, alder og køn osv. Der findes ikke håbløse mennesker, men Pensionatet kan have begrænsninger der betyder at enkelte ikke kan rummes her, men må hjælpes videre til et mere velegnet sted.

Vi tager ikke afstand fra selve mennesket, men kan godt – i en grundlæggende medmenneskelig og næstekærlig forståelse – tage afstand fra de handlinger et menneske har foretaget. Med Søren Kirkegaards ord:

"At man, når det i sandhed skal lykkes en at føre et menneske hen til et bestemt sted, først og fremmest må passe på at finde ham der hvor han er og begynde der. Dette er hemmeligheden i al hjælpekunst. Enhver der ikke kan det, han er selv i en indbildning når han mener at kunne hjælpe en anden. For i sandhed at kunne hjælpe en anden, må jeg forstå mere end han – men dog vel først og fremmest forstå det han forstår. (...) Men al sand hjælpen begynder med en ydmygelse; hjælperen må først ydmyge sig under den han vil hjælpe og herved forstå at det at hjælpe er ikke det at herske, men at tjene..."

Vi betragter det menneskelige individ som et socialt væsen der har behov for kontakt med andre mennesker for at kunne udvikle sig. Hvert individ har medfødte evner og muligheder for at oplære nye kompetencer. For os giver

det mening at forvalte den gave livet er, på en måde hvor vi hjælper andre mennesker.

I begyndelsen af opholdet kan medarbejderne påtage sig en stor del af ansvaret for en beboer, men målet er at beboeren skal tage mere og mere ansvar for sig selv. Vi skal tage ansvar for, men ikke ansvar fra. Hvis vi tager ansvaret fra den enkelte, ødelægger vi også den pågældendes muligheder for at handle. Kontaktpersonen står i hjertet af denne proces, men beboeren kan også altid henvende sig til andre medarbejdere med sine problemer. Det skal den enkelte have at vide.

Også medarbejderne imellem har menneskesynet betydning. Vi har et ansvar over for hinanden, også ved problemer eller reduceret arbejdsevne. Vores arbejdsplads skal være rummelig inden for de givne rammer; vi fokuserer på hinandens ressourcer frem for svagheder, og vi er bevidste om at vores sociale forståelse har sit udspring i den kristne næstekærlighed – og vi tør sætte ord og handling på det i dagligdagen.